

Pekka Ervastian V. esitelmä
kesäkursseilla Jyväskylässä v. 1929

JOBIN KOHTALO

Jobin Kirjan tuntevat kaikki, tuon vuosituhansia vanhan, Vanhaan Testamenttiin ja siis juutalaisten pyhien kirjojen joukkoon kuuluvan korkealentoisen runoelman. Kaikki tuntevat kertomuksen hurskaasta miehestä, jota ahdistettiin liian kovilla kärsimyksillä, niin että hän, joka oli hurskas ja nöyrä Herransa edessä, lopulta ei jaksanut enää kestää, vaan huusi ulos tuskansa, valitteli ja miltei nuhteli Jumalaa, joka siis kovasti häntä nyt rankaisi. Meidän myötätuntomme on Jobin puolella, sillä Jobista selvästi sanotaan, että hän oli hurskas ja kunnan mies. Kun me luemme miten hänen ystävänsä, nuo kolme ystävää, jotka tulivat hänen luoksensa häntä lohduttamaan, miten he soimaavat Jobia, kun hän valittaa, miten he nuhtelevat häntä jumalattomuudesta, silloin kun hän huudahtaa, ettei hän enää jaksata tätä kärsiä, niin meistä tuntuu, että nuo ystävät ovat melkein kuin ulkokullatuita. Me emme voi tuntea sympatiaa heitä kohtaan. Meidän myötätuntomme pysyy Jobin puolella. Kertomushan loppuu siihen, että neljäs ystävä sitten lohduttaa ja nuhtelee Jobia vähän toisella tavalla, että Job ehkä jää kuin mietteiisiinsä, koska hän ei mitään sano. Lopuksi Herra ilmestyy Jobille ja nuhtelee häntä. Silloin Job lopulta lopullisesti tyytyy, ilmaisee katumuksessa ja nöyrän mielensä ja kiitollisuutensa taasen. Sitten kertomus loppuu tuohon ehkä hieman banaaliin loppuun meidän mielestämme, että Jobille taas kävi erinomaisen hyvin. Hän pääsi kaikista

kärsimyksistään ja huolistaan ja eli oikein vanhaksi, oikein vanhaksi.

Tämä Jobin Kirja on, niin kuin sanottu, runoteos, sillä kaikki puheet siinä kirjassa, jotka muodostavat sen pääsisällön, ovat niin runollisen kauniita ja kerrassaan ihanat lukea. Jobin valitusvirret ovat sanomattoman runollisia ja kauniita ja toistenkin puheet ovat täynnä kauniita vertauskuvia, niin että koko tuon Jobin Kirjan lukee hyvin mielellään ja suurella taiteellisella nautinnolla.

Mutta mikä se sitten tekee, että Jobin Kirja voidaan lukea pyhien kirjojen joukkoon, että se on tullut tähän Vanhaan Testamenttiin ja että juutalaiset pitävät sitä ja kaikki pitivät sitä yhä suuressa arvossa, ei ainoastaan sen kauniin kielen ja muodon puolesta, vaan toisestakin syystä? Mielestäni syy miksi Jobin Kirjaa voi pitää erikoisesti pyhänä ja siis, niinkuin me myös voimme sanoa, mystillisenä, esoteerisena, jumalallisena kirjana on siinä, että tämä kirja alkaa erittäin hämmästyttävällä proloogilla. Se alkaa semmoisella proloogilla eli esipuheella, joka heittää meidän eteemme pahan probleemin uudessa muodossa. Niinkuin muistamme, niin Jobin Kirja alkaa sillä, ehkei aivan sanallisesti, se alkaa ehkä ensin mainitsemalla Jobista, mutta hyvin pian siinä tulee kahdessa kohdassa alussa semmoinen proloogi, joka tapahtuu aivan niinkuin Goethe kirjoitti Faustissaan, joka tapahtuu toisessa maailmassa, joka tapahtuu näkymättömässä maailmassa Jumalien parissa. Siellähän kerrotaan, että Jumalat pitivät neuvostokokouksen ja näiden Jumalien joukossa oli myöskin se Jumala, jota nimitetään Saatanaksi. Kun Jumalat siellä johtajansa, Herransa kanssa keskustelivat maanpäällisistä oloista, niin Herra, puheenjohtaja, sanoi näin, että kyllä kai te kaikki olette huomanneet kuinka hurskas ja luotettava Job on, kyllä kai te olette sen panneet merkille. Kaikki tunnustivat panneensa sen merkille ja Saatanakin sanoi, että Job on hyvin hurskas ja ihmeellinen mies. Mutta sitten hän lisäsi: Juuri sentakia tekisi mieleni häntä kiusata. Juuri sentakia. Enkö minä saisi tehdä hänelle jotain semmoista, joka horjuttaisi hänen

lujuuttansa ja hänen uskoansa? Oo, sanoi Herra, ei hänen uskonsa horju, mutta olkoon sinulla lupa yrittää. Silloin Saatana lähteekin maanpäälle kiusaamaan Jobia.

Tämä kertomus todella avaa kuin uusia näköaloja, kun ajattelemme pahan probleemia. Jos me otamme tämän kertomuksen aivan luonnollisella tavalla ja sanatarkalla tavalla, silloinhan me tulemme siihen, että ihmistä maan päällä voidaan kiusata kärsimyksillä, joita he eivät ole ansainneet, kaikenlaisilla tuskilla, jotka eivät ollenkaan ole mitään oikeutettua rangaistusta ikäänkuin, vaan jotka ovat aivan heitetyt ihmisiä kiusaamaan. Tuo ajatus pahasta ja kärsimyksistä tympäisee meitä kovasti. Mehän muistamme, että tässä samassa raamatussa sanotaan, että Jumala ei ketään kiusaa. Nyt tietysti tässäkin kertomuksessa ei Herra itse kiusaa, mutta hän antaa Saatanan kiusata ja meistä tuntuu, että jos jo Jumalan luvalla voisi kiusata, niin silloin Jumala olisi jo mukana siveellisesti tuossa kiusauksessa. Siis meidän mielestämme tämä olisi hyvin kummallinen näkökanta, koska me olemme tottuneet ajattelemaan, että tarkoitus ei pyhitä keinoja. Siis jos Jumala kiusaa tai antaa jonkun kiusata ansaitsemattomasti meitä ihmisiä, silloin Jumala on jesuiitta. Tällä tavallahan me luonnollisesti ajattelisimme ja sentähden ei ole ollenkaan turhaa hieman tarkastaa tätä kertomusta ja pohtia mikä siinä oikeastaan voisi olla takana.

Nyt on selitetty, että Job kuvaa ihmiskuntaa ja että tämä kertomus itse asiassa on esitys ihmiskunnan kohtalosta. Jos silloin ajattelemme mitä nuo n.s. Jumalat, Jumalan pojat tässä voisivat olla, niin tulemme siihen, että tietysti tässä meidän kosmoksessamme, tässä meidän aurinkokunnassamme on paljon olentoja, paljon semmoisia jumalallisia olentoja, joita voidaan nimittää Jumaliksi, täydellä syyllä Jumaliksi ja Jumalan pojiksi ja millä korkealla nimellä tahansa. Me voimme nimittää niitä Logokseksi ja Logos-voimiksi ja erikoisesti silloin ajattelemme n.s. 7 pyhää planeettahenkeä, jotka yhdessä auringon planeettahengen kanssa tai usein luetaan auringonkin henki noihin seitsemään, edustavat kaikista korkeinta valtaa,

jos niin voi sanoa, tässä meidän aurinkokunnassamme. He hoitavat, ohjaavat ja johtavat sen elämää ja sen kohtaloita. Nämä korkeat planeettahenget, nämä korkeat Jumalat, joiden ohjattavina ja edustajina ovat planeetat, kaikki vieraat tähdet tässä meidän aurinkokunnassamme, ne voivat asustaa auringossa. Aurinkohan on itse asiassa se, joka täyttää koko tämän aurinkokunnan. He asustavat kaikki auringossa ja he voivat tietenkin siellä neuvotella, koska he kerran ovat eläviä olentoja, korkeita Jumalia, he voivat luonnollisesti neuvotella. Yksi heidän joukossaan on todella nimeltään Saatana ja Saatanahan on aina ollut maapallon planeettahenki. Saatana on tämän meidän maapallomme entinen planeettahenki, sen korkein johtaja näkymättömässä maailmassa. Minkätähden on tätä johtajaa nimitetty Saatanaksi? Sentähden, että hänen planeettansa on erikoisesti kärsimysten koulu. Tällä planeetalla on tuskaa enemmän kuin muualla, kärsimystä ja vaikeutta, kaikkea pahaa enemmän kuin muualla. Hän, tämä meidän johtajamme on ottanut päällensä aivan erikoisesti suuren, raskaan tehtävän, kun hän on ottanut johtaakseen planeettaamme ja sen eläviä olentoja pitämällä heitä kärsimysten koulussa. Ei se ole suinkaan mikään niin ihana tehtävä jollekulle korkealle, jumalalliselle olennolle peittää itsensä kuin suruharsoon ja valmistaa ainoastaan surua ja kärsimystä toisille, pitää silmällä erikoisesti sitä seikkaa, että kaikki ne elävät olennot, joita hänen täytyy johtaa, että ne kaikki saavat kärsiä niin paljon kuin jaksavat. Kärsimys on otettu kuin välikappaleeksi tällä planeetalla.

Kun ajattelemme tätä Job-kertomusta, niin on luonnollista, että Saatana puhuu juuri oloista maanpäällä, mutta samalla kun me silloin huomaamme, että Jobin Kirja kuvaa koko meidän ihmiskuntamme kohtaloa, niin täytyy meidän tunnustaa, että me emme vielä ole tulleet siihen kohtaan, joka sopii tähän Jobin Kirjaan, sillä silloinhan me olisimme täällä maanpäällä kaikki jo hurskaita, nöyriä ja puhtaita Jumalan kasvojen edessä. Mehän olemme vielä aivan epätäydellisiä ihmisolentoja, emme ole niin täydellisiä kuin Job, josta

kerrottiin paljasta hyvää. Me emme täällä maanpäällä suinkaan vielä ole semmoisia ja sentähden meidän täytynee tunnustaa, että tämä Jobin Kirja, mikäli se kuvaa ihmiskuntaa ja sen kohtaloita, tähtää hyvin kaukaiseen tulevaisuuteen, johonkin tulevaisuuteen, jolloin ihmiskunta todella on saavuttanut paljon korkeamman kehitysasteen kuin tällä hetkellä. Mutta meidän ei tarvitse ajatella semmoista avainta, joka avaa tämän kirjan koko ihmiskunnan kannalta ja koko ihmiskuntaa tarkoittavana, vaan me voimme täydellä syyllä avata kirjan toisella avaimella, semmoisella, joka tarkoittaa yksilöä, ihmistä ja hänen kehitystään, hänen elämäänsä ja hänen kohtaloansa. Silloinhan me saamme tietysti, että Job kuvaa jonkinlaista ihmistä, aivan määrätynlaista ihmistä, sillä Job on siksi tarkasti kerrottu ja karakterisoitu tässä kirjassa, niin että me saamme hänestä aivan elävän kuvan. Meidän täytyy hämmästyksellemme sanoa, että vaikka tämä kirja on vuosituhansia vanha, kuuluu ehkä juutalaisten vanhimpiin kirjoihin, niin se kuvaa ihmistä, ihmistä sellaista, jollaisia on meillä nykyaikana. Mutta meidän täytyy myöskin sanoa, että entisaikaan olivat ihmiset samanlaisia kuin nytkin ja meistä tuntuu, että juuri semmoisia ihmisiä kuin Job ovat meidän parhaimmat ihmisyksilömme nykyaikana. Missä suhteessa Job on uudenaikainen?

Hän on ensinnäkin kaikin puolin kunnan mies. Hän on ihminen, joka on joka kohdassa täyttänyt velvollisuutensa. Hän on ihminen, joka on elänyt maailmassa paljon mukana, toiminut maailmassa maailman tavalla. Hän on oikein semmoinen nykyaikainen liikemies, joka on menestynyt kaikissa puuhissaan. Hän on suuri afäärimies nähtävästi, sillä hänellä on hirmuisia rikkauksia. Kirjassa kuvataan aivan kuinka paljon karjaa hänellä on ja minkälaiset hänen tulolähteensä ovat ja sanotaan vielä, että hänen rikkautensa ovat maankuulut. Sanotaan myös, että hän elää hyvin onnellisissa oloissa, onnellisessa avioliitossa. Ei kylläkään tarkemmin karakterisoida hänen vaimoaan ja tuntuu vähän, niinkuin tuo vaimo ei olisi ollut niin merkillinen, koska hän noin vähän kylmästi kohtelee Jobia. Kuitenkin kerrotaan, että

Jobilla oli hyviä lapsia, oli tyttöjä ja poikia ja kaikki nämä olivat erittäin hyviä. He asuivat isänsä talossa ja pitivät juhlia ja kaikenlaisia kokouksia. Job itse oli hurskas ja Jumalaa pelkäävänen mies, joka ei unohtanut mennä kammioonsa rukoilemaan lastensa puolesta, jos he mahdollisesti unohtaisivat Jumalan noissa ilonpidoissa. Job siis tahtoi aivan kuin sovittaa heidän mahdolliset erehdyksensä keskellä heidän ilojansa. Jobista kerrotaan edelleen, että hän menestyi kaikella tavalla maailmassa, ei ainoastaan niin, että hän saavutti rikkautta, mutta myöskin niin, että hän saavutti kunniaa. Kaikki hänen naapurinsa kunnioittivat häntä ja missä hän vain liikkui, niin häntä kunnioitettiin niinkuin kuningasta ainakin. Hän kertoo tällä tavalla itsestään: Kun minä läksin kaupunkiin, niin silloin syntyi

Niin viisaita puheita siis tippui hänen suustansa. Hän oli kaikin puolin kunnioitettu ja mikä tärkeintä oli, hän ei koskaan ollut tehnyt vääryyttä kenellekään. Ei koskaan. Ei millään tavalla ketään pettänyt. Hän ei ollut tehnyt mitään vääryyttä rikkautta kootessaan, hän ei ollut valehdellut, ei pettänyt, ei ryöstänyt. Aina hänellä oli ollut puhtaat kädet. Kerrassaan niin nykyaikainen ihminen, juuri semmoinen, joita on meidän aikanamme, sillä jos esim. jotkut kommunistit ja muut voisivat huutaa, että kaikki rikkaat ovat roistoja ja kaikki varakkaat ihmiset ja porvarit ovat mitä roskaisinta väkeä, niin me tiedämme, että tämä ei ole ollenkaan totta. Juuri rikkaitten joukossa, juuri niiden kesken, jotka ovat maailmassa menestyneet, on kaikista kunnollisimpia ihmisiä. Ei sentään tunnu aivan siltä, että valhe ja petos ja kaikki paha menestyisi maailmassa. Päinvastoin voi huomata, että kunto menestyy ja rehellisyys perii maan. Me mielellämme katselemme ja iloksemme ja nautinnoksemme näemme, kun ihminen, joka on kunnan mies, menestyy maailmassa. Se tuntuu meistä nykyajan ihmisistä aivan luonnolliselta ja oikealta ja sentähden on Jobin kohtalo meille niin

sympaattinen. Me kunnioitamme häntä juuri hänen kuntosaa takia ja iloitsemme hänen menestyksestään.

Mutta nyt tulee toinen kysymys eteen. Me ihmettelemme, miksikä Jobia kiusattiin, vieläpä kaksi kertaa. Ensimmäisen kiusauksen hän kesti, mutta toista hän ei kestänyt. Toista hän ei kestänyt. Eihän niin saata olla. Tietysti siinä täytyy olla joku harhaan viepä esitystapa itse kertomuksessa, kun se kertoo taivaallisesta proloogista. Mutta ajatelkaamme, että ei olisikaan kysymys mistään Jumalista ja korkeista johtajista tässä meidän aurinkokunnassamme, vaan ajatelkaamme, että Valkoinen Veljeskunta, Salainen Veljeskunta, Mestarit katselisivat ympäröivään maailmaan ja silloin näkisivät Jobin kaltaisen ihmisen, ihmisen, jolla ei vilppiä ole, todellisen israeliitan, niinkuin Jeesus sanoo evankeliumissa. Ajatelkaamme, että he näkisivät semmoisen ihmissielun loistavan tuolla jossain. Mehän tiedämme, että me ihmiset kaikki näkymättömässä maailmassa esiinnyimme jonkunlaisina väriolentoina. Me astraalisesti jo esiinnyimme auroinemme väriolentoina ja vielä korkeammassa maailmoissa, jos katsomme ulkoapäin ihmistä, näyttävät ihmiset loistavilta liekeiltä. Se on niinkuin meidän minämme silloin näkyisi. Tämä liekki on tavallisissa ihmisissä hyvin pieni, mutta kuta kehittyneempi ihminen on, sitä enemmän se liekki loistaa. Se voi lopulta nousta suureen loistoon ja kirkkauteen. Nyt, jos me ajattelemme, että Mestarit, viisaat vanhemmat veljet istuvat siellä omassa observatoriossaan ja katselevat ulos maailmaan, niin he juuri tarkkaavat ihmisten loistoa, he katselevat, jos on ihmisiä, jotka vähän enemmän loistavat. Kun he huomaavat, että tuossahan on Job, tuossahan on semmoinen ihminen, joka loistaa jo vähäisen enemmän, niin mikä on silloin näiden vanhempien veljien ja adeptien tehtävä? Mikä on heidän velvollisuutensa? Mitä he aina saavat tehtäväkseen? Hehän elävät sitä varten, että he valvovat ihmiskunnan kehitystä ja useimmat heistä sitä varten, että he auttavat yksilöitä, jotta nämä yksilöt voisivat astua henkisen kehityksen tielle. Heidän tehtävänsä on siis pitää silmällä sitä yksilöä, joka alkaa näyttää

oireita suurempaan henkiseen kehitykseen, ja esiintyä hänelle. Jos muistatte, niin teosofisissa kirjoissa voimme lukea, että kun opetuslapsi on valmis, niin Mestari tulee hänen luokseen eli paremmin sanoen, kun ihminen on valmis tullakseen opetuslapseksi, silloin Mestari ilmestyy hänelle ja ottaa hänet opetuslapsekseen. Tällainen on niiden tehtävä, jotka ovat yksilöiden opettajia tässä meidän ihmiskunnassamme.

Kun he nyt siis näkevät Jobin, kun he näkevät ihmisyksilön loistavan sillä tavalla, niin he päättävät kokouksessaan: Mutta tuo Job, hänhän onkin sillä kohtaa, että meidän täytyy mennä hänen luokseen, jonkun meistä täytyy mennä hänen luokseen. Ja semmoinen Mestari, se Mestari, jolla silloin on jo kaukaisia aikoja sitten ollut joku salainen yhteys, pienen pieni salainen yhteys tuon ihmisyksilön kanssa, se Mestari sanoo: Minäpä kai sitten lähdän hänen luokseen. Minun tehtäväni on kai ilmestyä hänelle. — Mutta silloin ajattelevat ja tuumaavat vanhemmat veljet siinä kokouksessa: Mutta me emme saa unohtaa, että ennenkuin meillä on oikeus ottaa ihmisyksilö oppilaaksi ja siis vaatia ja odottaa häneltä suurta ponnistusta, ääretöntä ponnistusta ja kauheata pyrkimystä, niin meidän täytyy koetella häntä. — Meidän täytyy ymmärtää tämä seikka. Eivät vanhemmat veljet, eivät suuret opettajat, eivät viisaat tietäjät ole oikeutetut ilman muuta ilmestymään jollekulle ihmisyksilölle ja sanomaan hänelle: — Tule nyt meidän opetuslapseksemme, tule nyt minun oppilaakseni, — vaan ensin täytyy Mestarin pitää ihmistä silmällä ja salaisesti häntä koetella. Tämä koetteleminenhan on silloin armonosoitusta, se on ystävyuden ja rakkauden osoitusta. Mestarihan on jo katsonut jonkun ihmissielun sopivaksi ja nyt häntä on koeteltava. Mitä se koetteleminen merkitsee?

Koetteleminen ei merkitse muuta kuin että ihmisen oma sielu otetaan tarkasteltavaksi. Hänen sieluunsa aivankuin pistetään, jotta nähtäisiin onko se aivan ehjä ja puhdas, onko se semmoinen kristalli, että tuo pistäminen ei vaikuta mitään, vaan onko hänen sielussaan joku semmoinen kohta, jota täytyy

parantaa. Hänellä on voinut olla kuin joku sairas kohta huomaamattaan. Se on kuin pieni, näkymätön paise hänen sielussaan, ehkä hyvinkin näkymätön. Kun sitä sitten pistetään, niin se puhkeaa ja se paiseen puhkaiseminen on silloin parannusta, se merkitsee, että hänelle on osoitettu erikoista ystävyyttä ja rakkautta, on tahdottu, että hän parantuisi ja saisi tulla opetuslapsiksi, saisi tulla siihen kohtaan, jolloin Mestari voi ilmestyä. Tämän voimme ymmärtää tapahtuvan esiripun takana. Jobin Kirja nostaa meille vähän tuota esirippua, niin että saamme ajatuksen siitä mitä siellä tapahtuu takana näyttämöllä tai näyttämön takana. Me myöskin ymmärrämme, että ei ole kysymyksessä mikään ansaitsematon kärsimys, vaan on kysymyksessä luonnollinen kärsimys, salapukuinen kärsimys, koska se parantaa jonkun pienen seikan, kohdan, josta ei edes kysymyksessä oleva ihminen itse tietä mitään.

Kun tältä kannalta ajattelemme asioita, silloin voimme myöskin ymmärtää noiden n.s. jumalallisten olentojen puuhan tuolla näkymättömissä ja Jobin kohtalon. Nuo vanhemmat veljet, jotka siellä istuvat, he antavat jollekulle joukosta tai jollekulle asianomaiselle olennolle vallan mennä pistämään. Siten Job joutui koettelemuksiin.

Se ensimmäinen koettelemus, joka kohtaa Jobia, on sen laatuinen, että juuri semmoinen koettelemus voi niin hyvin ja niin usein kohdata ihmistä, joka on samassa kohden kuin Job. Jobhan oli kaikin puolin hurskas mies, kunnon mies, ei millään tavalla liian ylpeä, vaan nöyrä elämän edessä, erinomaisen hyvä ja jalo, mies, jossa ei ole mitään vilppiä, ei mitään virheitä ja kaiken lisäksi hän oli menestynyt maailmassa. Hänellä on rikkauksia äärettömästi paljon. Hänellä on hyviä lapsia, kaunis koti ja sitten tulee kohtalo ja ryöstää häneltä kaiken. Jobilta viedään kaikki hänen lapsensa, tulipalo polttaa koko hänen omaisuutensa ja villipedot vievät hänen karjansa. Hän tulee siihen kohtaan, että hänellä ei ole mitään. Ei hänellä ole rakkautta, ei hänellä ole rakkaita lapsia, ei hänellä ole mitään. Mitä hän silloin sanoo? Toivokaamme, että hän sanoo niinkuin Job: Herran antoi ja Herra otti, kiitetty

olkoon Herran nimi. — Job siis täydellisesti kesti kiusauksen. Ei ollut siinä hänen heikko kohtansa. Hän kesti.

Nyt kerrotaan Jobin Kirjassa, että nuo jumalalliset olennot pitivät uuden kokouksen ja Saatana sanoo: Anna minun vielä koetella. Herra lupasi: No, koettele. Saatana pyysi, että hän saisi oikein tarttua Jobin luihin ja ytimiin, hänen nahkaansa. — Tee se, mutta älä vie hänen henkeänsä. — Me voimme nähdä edessämme Jobin, nykyaikaisen kunnan ihmisen, joka yhtäkkiä kadottaa kaikki ja sitten hänelle tulee vielä uusi koettelemus. Taas häntä pistetään. Onko sinun sielussasi joku heikko kohta? Job, joka oli iloinnut terveydestä pitkin elämänsä saa nyt hirmuisen taudin, jonkunlaisen spitaalitaudin, joka kuivattaa hänen lihansa ja hänen nahkansa, niin, että luut tulevat näkyviin. Täynnä paiseita on hänen ruumiinsa. Ne paineet syyhyvät yhtämittaa ja hänellä ei ole rauhaa yöllä eikä päivällä. Hän ei saata nukkua. Kerrotaan niin dramaattisesti, että Job istuu tuhkaan, ottaa pieniä kivipalasia, joilla hän raapii ihoansa, jota niin kovasti syyhyttää. Hän joutuu siis kuin täydelliseen helvettiin. Mutta nyt hän ei kestä. Tätä koettelemusta hän ei ilman muuta kestä. Tämä on jo liian kovaa, sillä hän muistaa: Minä en ole koskaan tehnyt mitään pahaa, en mitään vääryyttä. Miksikä Jumala minua näin ahdistaa ja rankaisee? Miksikä on minulla tällainen kohtalo? Olenhan minä aina auttanut ja lohduttanut toisia ja ollut hyvä joka paikassa. Miksikä minut saatetaan tällaiseen häpeään, tällaiseen kurjuuteen, tällaiseen tuskaan? Parempi olisi, hän sanoo, etten olisi koskaan syntynyt. Miksi kurja synnyin tähän maailmaan? — Job pitää pitkiä puheita ja kuvaa omaa kurjuuttaan valittaa ja huutaa. Ja meidän myötätuntomme on Jobin puolella.

Sitten tulevat ystävät. Tulee kolme ystävää. Nämä tulevat hyvin etäältä ja ovat Jobin vanhoja ystäviä. He ovat kuulleet Jobin suurista onnettomuuksista, hänen suurista häviöistään ja hänen julmasta sairaudestaan ja nyt he tulevat häntä lohduttamaan. Nuo ystävät ovat miehiä ja Job on mies ja eiväthän he osaa siis mennä Jobin tukkaa silittämään ja

sitäpaitsihan Job on spitaalinen, mutta me oletamme tietysti, että he sanovat jonkun lohduttavan sanan. Mutta he alkavatkin nuhdella kovasti Jobia: Kuinka sinä olet noin? Etkö ymmärrä, että Jumala ei rankaise turhaan? Jumala näin kohtelee ihmistä ainoastaan sentakia, että ihminen on jollain tavalla rikkonut. Hän on ollut jumalaton jossain suhteessa. — Heidän puheensa ovat pitkiä ja me voisimme niitä katsoa eri kannalta ja me voisimme nähdä mitä erilaisimpia käsityksiä, mitä erilaisimpia maailmankatsomuksia, mutta me emme tahdo syventyä näihin yksityiskohtiin, vaan pidämme kiinni siitä, että he kaikki yhdellä suulla tulevat moittineeksi Jobia jumalattomuudesta: Nyt sinä et oikein usko Jumalaan. Sinä olet ollut jollain tavalla jumalaton. Sinun on täytynt rikkoa jossain, sillä eihän Jumala kosta, jos ei ihminen ole rikkonut. Jumalahan pitää huolen siitä, että jokaiselle tapahtuu oikeus. Ihminen niittää mitä hän kylvää. — Me voisimme sanoa nykyaikana, jos me liikumme teosofien kesken, että nämä ystävät teroittivat Jobille karmaa. Se on karmaa, että sinulla on näin vaikeata. Se ei voi olla muuta kuin karmaa. Mitään vääryyttä ei voi tapahtua maailmassa. Se on sinun karmasi tämä. He eivät tässä Jobin Kirjassa vetoa jälleensyntymiseen. Jos olisi otettu jälleensyntymisoppi mukaan, niin ehkä Job olisi tyytynyt, mutta draamalliselta kannalta on tässä nähty asia vain yhden elämän valossa. He eivät siis vetoa jälleensyntymiseen, vaan ainoastaan siihen, että meidän täytyy uskoa Jumalaan, että mitään vääryyttä ei voi koskaan tapahtua, ja että me itse olemme rikkoneet. Tämähän on kyllä samaa kuin uskoa karmaan. Jos buddhalaisella tavalla vetoamme jälleensyntymiseen, niin karma tulee paljon käsitettävämmäksi ja niin olisi ollut tässäkin kertomuksessa. Älä nyt ajattele ainoastaan tätä elämää, vaan ajattele muitakin elämiä, joissa olet rikkonut ja joista saat kärsiä karmaa. Mutta nämä ystävät eivät siitä puhu, vaan koettavat vain teroittaa karmaa Jobille ja Job lykkää kaiken luotaan. Hän ei voi sietää semmoista, sillä hän tuntee sisässään, että hän ei ole koskaan ollut paha, hän on aina ollut hurskas ja hyvä. Hän sanoo tämän yksinkertaisessa totuuden

nöyrydessään. Hän sanoo tämän tosiseikkana. — Mitä minä sille voin, että en ole koskaan tehnyt mitään vääryyttä, vaan aina menetellyt oikein. Jumala ei siis olekaan niin hyvä, niin oikeamielinen, niin rehellinen kuin mitä minä olen kuvitellut. — Tällaista Job singahuttaa noita ystäviä vastaan vastaukseksi. Ystävät kauhistuvat tällaisesta puheesta ja tulevat yhtä ankarimmiksi tietysti puheissaan.

Mutta sitten lopuksi ilmestyy neljäs ystävä. Hän suuttuu näihin kolmeen edelliseen ja nuhtelee heitä: Johan te olette puhuneet kyllyiksi siitä, että Jumala kostaa kun ihminen on rikkonut. Miksikä te aina tuota toivotatte, ettekö näe, että Job on kärsimyksistä hullu? Te puhutte aivan epäviisaasti. — Sitten tämä ystävä alkaa itse puhua Jobille: Muista nyt todella Job, mitä olet oppinut. Tiedäthän sinä sydämessäsi, että eihän Jumala ole semmoinen. Mitä Jumalaa liikuttaa, jos me ihmiset vähäisen rikomme, jos me olemme pahoja tai hyviä. Luuletko sinä, että Jumala siitä niin paljon välittää, että hän rupeaisi toimeenpanemaan mullistuksia maailmassa sentakia, että me ihmiset, jotka olemme niin pieniä ja vähäpätöisiä, tahdomme vähäisen syntiä ja vääryyttä tehdä? Muistathan sinä itse, että eihän Jumala ole semmoinen. Ymmärrä, että jos Jumala todella lähettää meille jonkun kärsimyksen, niin se kärsimys on silloin salapukuinen siunaus. Jumala tarkoittaa sillä silloin jotain hyvää. Etkö tätä muista ja tätä osaa ajatella? Jos sinä nyt olet tällä tavalla ahdistettu ja jos sinä olet saanut tämmöisiä tuskia ja vaivoja ja kärsimyksiä päällesi, niin ajattele, että niistä kärsimyksistä koituu sinulle hyvää. Nöyrry mielessäsi vielä lopullisesti. Etkö sinä huomaa, että sinä nouset aivan turhanpäiväisessä ylpeydessäsi Jumalaa vastaan? Ymmärrä, että Jumala tarkoittaa hyvää, silloin kun hän lähettää tuskia ja kärsimyksiä. Etkö ymmärrä, että Jumala odottaa, että sinä kasvaisit viisaudessa? — Näin puhuu Elihu. Job ei vastaa mitään, vaikka Elihu sanoo: Kuuntele nyt tarkoin Job ja sano vastaan, jos et ymmärrä. — Job ei osaa mitään sanoa. Hän jää mykkänä miettimään, sillä hän tuntee, että tuon näkökohdan hän kaikissa tuskissaan unohti. Tuo ei ollut johtunut hänen

mieleensä, että voisi olla hyvä tarkoitus tällä kaikella tuskalla. Se onkin siis lähetetty minulle lohdutukseksi ja koettelemukseksi ja minä en jaksanut nöyryyä, vaan sittenkin minä nostin pääni ja huusin elämälle kuinka hyvä minä olen. — Tuolla tavalla Job ajattelee itsekseen, kun hän on kuullut neljännen ystävänsä sanat.

Kertomus loppuu siihen, että Herra ilmestyy Jobille, siis toisin sanoen, niinkuin me nyt voimme ymmärtää, Mestari ilmestyy hänelle. Mestari ilmestyy hänelle loistossaan, tulee vanhempi veli, Mestari, Herra, joka on kuoleman voittanut, joka on elämän Herra. Hän tulee ihmeellisessä, suurenmoisessa majesteetillisuudessaan ja loistossaan Jobin luo ja hänkin ensin puhuu Jobille: Etkö sinä ole huomannut, että sinulla on ollut hyvin turhanpäiväisiä ajatuksia. Etkö ole huomannut kuinka turhaa on ollut napista, huutaa ja valittaa? Eikö sinun nimesi jo merkitse, että olet mies, joka ei valita. Miksikä sinä näin unohdat itsesi? Miksikä sinä näin unohdat kuinka elämä on suuri, kuinka se on ihmeellisen hyvä ja oikea? Kuinka sinä et sitten osannut aavistaa ja ymmärtää, että kun tulin sinun luoksesi tämmöisissä kärsimyksissä, joista sinä syvimmissä itsessäsi tiesit, etteivät ne olleet ulkonaisesti ansaittuja, kuinka et silloin osannut aavistaa, että se tuli sinulle koettelemuksena, että näkisit itsesi kaikessa alastomuudessasi. Kuinka et luottanut sisäiseen auttajaasi, joka on sinussa, niinkuin kaikissa ja jonka edustajana minä tässä seison? Nyt minä tulin sinun luoksesi. Etkö sinä nyt näe kuinka asiat ovat. Job ei osaa mitään sanoa, mutta hänen sielunsa täyttyy äärettömällä rauhalla ja äärettömässä nöyryydessään hän katuu, ettei heti kestänyt toista koettelemusta ja kun hän on katunut, niin Mestari laskee siunaavan kätensä hänen päänsä päälle. Sairaus häipyä ja Job tulee aivan terveeksi ja kun hän taas kulkee jaloillaan ulos maailmaan, niin olosuhteet hänen ympärillään uudestaan muuttuvat entisenlaisiksi. Hän saavuttaa uudestaan menestystä. Hän saa uudestaan takaisin kaiken, mitä hän on kadottanut. Hän saa uusia lapsia, hän saa rikkautensa takaisin. Mutta nyt Job koko ajan tuntee, että tämä on kaikki sitä

ulkonaista. Sisässäni minä olen ihminen, joka olen muuttunut, enkä minä tahdo kuin aina ja alati uskollisesti kulkea Herrani jäljissä, aina muistaa, että Mestari laski siunaavan kätensä minun päälleni ja teki minusta opetuslapsen itselleen. En minä nyt keskellä kaikkea maallista menestystä ja rikkautta ja hyvyyttä saata muuta ajatella kuin että minutkin armahdettiin, minutkin valittiin opetuslapseksi ja nyt minäkin saan kulkea iankaikkista elämää kohti. — — Näin ymmärrän Jobin Kirjan.